

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za diake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Predragi rojaki

sodnijskega okraja trebanjskega, žužemberškega, radeškega, mokronoškega in kočevskega!

Nemila smrt nam je vzela preblagega rodoljuba gospoda grofa Josipa Barba, državnega poslanca gori navedenih dolenjskih krajev.

Razpisana je zato nova volitev poslanca na 3. dan meseca januarja, to je, prvo soboto po novem letu. Volitev se, kakor navadno, vrši v Trebnjem, Radečah in v Kočevji.

Kakor drugikrat, tako se je tudi zdaj podpisani odbor pred vsem obrnil do zaupnih mož vseh volilnih okrajev in jih prosil, naj mu po dogovoru z volilci poročajo, kdo naj bi se za poslanca nasvetoval. Pri tej priliki jim je na znanje dal vse kandidate, ki so se sami oglasili podpisnemu odboru ali pa mu od druge strani nasvetovani bili.

Zaupni naši rodoljubi so se, kakor vselej, tako tudi zdaj iskreno poprijeli naloge svoje, ali večina njih nij si odločno izbrala nobenega kandidata, ampak imenovanje njegovo prepustila narodnemu centralnemu odboru z dostavkom, da vanj vse zaupanje stavi, da bode nasvetoval volilcem tacega moža, ki bode v državnem zboru dunajskem kazal, da ima srce za dolenjsko stran domovine naše, ki si ga je izvolila za svojega zastopnika, da pa ima srce tudi za ves narod slovenski in za srečo skupne nam države avstrijske, katerej, rešenej gospodstva ustavoverne stranke, treba mnogostranskega preustroja.

Mej mnogimi rodoljubi, ki bi bili za državno poslanstvo bolj ali manj sposobni, izbral si je podpisani odbor enoglasno moža, ki je ves naš, ki je na vsako stran popolno neodvisen in v višjih krogih visoko cenjen, na kratko rečeno, mož povsem vreden naslednik biti grofa Barba in ponos naše deželi. In to je

princ Ernst Windischgrätz.

soposestnik velikih posestev, po leti navadno bivajoč na graščini Slatini pri Litiji na Dolenjskem, kjer ga ljudstvo in duhovščina dobro pozna in visoko spoštuje.

Program njegov, ki ga je telegrafično z Dunaja poslal centralnemu odboru dne 22. t. m., se glasi od besede do besede tako-le: „Kot katoličanu in konservativnemu Avstrijanu bode grof Hohenwartov pot zmirom tudi moj pot; zmirom in poudarjeno se bodem poganjal za narodne pravice; tem obljubam ostanem vsak čas mož beseda.“

Princ Ernst Windischgrätz.

Moža s takim programom, od našega ljudstva spoštovanega in v višjih krogih visoko cenjenega, je podpisani odbor enoglasno sklenil, priporočati Vam, predragi rojaki, da si ga dne 3. januarja izvolite za svojega poslanca.

Volite ga, čestiti rodoljubi vsi od prvega do zadnjega enoglasno, kakor ga Vam odbor po natančnem in vsestranskem preudarku enoglasno priporoča. Princ Ernst Windischgrätz naj je dne 3. januarja beseda Vam vsem, ki zaupate podpisnemu odboru, kateri Vam je porok za to, da ste si izbrali pravega zastopnika v državnem zboru.

V Ljubljani dne 22. decembra 1879.

Za narodni centralni volilni odbor:

Dr. Jan. Bleiweis,
prvomestnik.

Lintek.

Koledniki o božiči.

Ničesa ne hrani zdrav narod bolj z ljubeznijo in trdnostjo kot svoj jezik, svojo vero, ter šege in navade, ki jih je podedoval po svojih dedih in pradedih. Ta nagon, ohraniti vse staro v spoštovanju, je znanost staroslovja v veliko korist, ker iz tistih ostankov starih šeg vidimo dostikrat obraz stare preteklosti svojega rodu, stare mitologije našega naroda, segajoče tako daleč v temno preteklost nazaj, kamor ne zasveti luč pisane zgodovine nič več.

Mej te stare običaje našega naroda se šteje tudi koledovanje, koleda, kot pri vseh Slovanih se nahajajoč se ostanek praznovanja zimskega solnca ga zaobračaja ali vedno daljšega dneva, torej zmage solnca nad temoto. Zatorej je vredno, da se vsi taki običaji zapisejo in bolj gotovo ohranijo. Pač je katoliška cerkev tem navadam rada vcepila svoj

pomen in jim poganškega odvzela, a pozna se zadnji še vedno.

Na mesto „koleda“ je stopil kakov svetnik, za katerega se „koleduje“, dostikrat pa koledujejo fantje še zdaj sami za-se. Prvi slučaj se opisuje v sledečem zapisu:

Obratni, po katerih so se nabrali darovi za cerkvene sveče — torej za cerkveno svitlobo, za luč, — pred 50. leti in še prej v šentjurški fari (v fari sv. Jurja pri Kranju na Kranjskem) so bili:

Nabiranje cerkvenih svic po vsej fari za celo leto, „koledovanje“ imenovano, je obsegalo imenitne posle in velike svečanosti. V vasi, v katerej so napravljali „svečo“, so se izvolili štirje fantje — izbirali so vselej le veljake, poštene in zgovorne mladeniče za ta posel. Vsak fant si je potem zbral po enega moža (oženjenega) za nosača, katerega so imenovali „puntljarka“.

Na sv. Štefana dan zjutraj zgodaj je vsak teh čvetero izvoljenih fantov vzel svojega „puntljarka“ na zajutrek. Po zajutreku pa so šli po vsej fari, kakor so si jo bili prej raz-

delili, včasih so pa tudi šli v sosednje fаре brat žito, predivo, denarje in drugo. Vsak „puntljarka“ je imel po več vreč (zakljev) za razne darove; fant pak je imel mošnjo ali pa pušico za denar soboj. Ko sta stopila v hišo, je navadno fant govoril blizu tako-le: „Dobro utro! Mladi sva kolednika sv. Jurja, če naji boste kaj obdarovali?“ Po odzdravu in kratkem pogovoru je šel gospodar, ter prinesel nekaj žita na pr. pehar ajde, skledo fižola ali kar uže bodi. Nekateri darovali so več, nekateri manj, nekateri pa tudi nič. Fant se je potem obrnil do gospodinje, rekši: „No, msti, kaj pa vi? ali boste kaj darovali sv. Jurju?“ Na to je otišla in prinesla povsemo prediva, ter na pr. dejala: „tu sem prinesla malo prediva, da bosta predla“; nekatera, posebno katera se je hotela kaj bolj prikupiti, je dala tudi kako meseno klobaso, malo orehov, brushek, kako jabelko. Zdaj je fant zopet jel popraševati po družini, ker domača dekleta in dekle, kar je bilo mladih, so se rade poskrile samo za to, da so jih potem koledniki iskali. Če so bili fantu hiša in nje prebivalci znani,

O božiči.

Denes praznuje katoliška cerkev praznik rojstva našega Otrešenika Jezu Krista. V soki pomen tega praznika v smislu krščanskem je poznan pri nas vsacemu detetu, in cerkev učenje o njem zvesto ponavlja, pri nas Slovencih imenovaje ta dan sveti dan, predvečer sveti večer.

Znano pa je tudi iz uka starinoslovja, da je krščanska cerkev ta praznik vcepila v uže najdeni staropaganski praznik. Stari Slovane so namreč ob tem letnem času praznovali zmago solnca, zmago dne nad nočjo, vzbujenje nature od zimske smrti, — ker odslej postaje dan vedno daljši, upanje je vzbujeno, da okrepečavše se ljubo solnce zopet morilno zimo prežene in rodovitno zeleno pomlad rodi. Še papež Leon Veliki grajajoč piše, da ob njegovem času so poganski spomini ta dan pri ljudstvu tako preraščali, da je bolj praznovalo prerajeno solnce nego rojstvo Kristovo. Sicer je pa znano, da je cerkev modro znala poganske praznike s tem izrivati, da jim je krščanske razloge dala. Pomen krščanski in pomen staroslovensko poganski pak se o božiči ujemata v tem, da sta obadva slika in prilika prerajenja, prerajenja človeštva po odrešenju, oziroma začetek prerajenja nature.

Če torej to vse obrnemo na našo dnevno politiko, ponujajo se nam primerne misli same ob sebi; vstajajo vprašanja, a za odgovor se oglašajo óno upanje, ki smo ga v svetej dolgej borbi za pravice svojega naroda vselej gojili, kar smo jih zavédeli, vselej, tudi ob burnejših in za nas neugodnejših političnih časih, nego se kažejo denašnji.

Zmaguje li tudi naša stvar? Smo li uže prebili najbolj črne dni narodnega zatiranja? Ima li bodočnost pred nami vzrast in okrepljenje Slovenstva v sebi? Da li se bliža tudi avstrijskemu Slovanstvu politični odrešenik, ki mu bode vsaj počasi in korak za korakom jemal duševne sponse z udov?

Kaže se vendar da! Zadnji dve leti smo upali, da bode zmaga slovanske misli na vzhođu morala imeti tudi za nas avstrijske Slovane prijaznejši upliv v Avstriji. In zdaj vidimo, da nismo varali se v svojem upanju. Uspeh slovanske zmage v orientu na Avstrijo nij brezupliven ostal. Slovanom sovražna nemško-ustavoverna stranka je prišla v manjšino in

se tu vedno bolj drobi in slabi. Na čelo vlade je prišel mož, ki slovesno obeta tudi avstrijskim Slovanom pravico. Večina v parlamentu je njihovim terjatvam prijazna. Osa nemška klika, ki je pod zastavami Auerpergov in Šmerlingov kakor mōra spravila se nad avstrijske Slovane in s tem tudi na Avstrijo, ta klika dobva vedno več protivnikov.

Življenje in razvijanje narodov se ne šteje po posameznih letih, celo desetletja so premalo merilo. Zatorej ne mislimo, da smo uže blizu vrhunca izpolnitve svojih narodnih želj. Denes bodimo veseli, da nam uže svetlejša zvezda upanja sveti. In če zovejo božični praznik posebni praznik mladine, praznuje ga tudi slovenski narod kot mlad narod v nadeji, da pride zanj dan odrešenja od mnogih velicij zleh stvari, ki so ga dozdaj duševno in materijalno trle. Kot mlad in krepek narod, ki je tisočletno trdo tuje gospodstvo prebil in venlar svojo individualnost ohranil, ima vso opravičeno nadejo do bodočnosti.

Hrvatje in Srbi imenujejo božič „badnjak“ in pri njih je božični večer ta navada: Celo noč se v hiši kuri ogenj, na katerem goré „badnjaci“, polena mlade brastovine. Da ne pregoré, polivajo se v ognju v sredi z vinom; tudi pšenično zrnje se meče v ogenj. Vse to kaže na staroslovensko molitev, naj solnce naredi dobro letino. Najbolj pa to izrazi prvi obiskovalec, ki božično jutro v srbsko hišo stopi. Ta „polaznik“ namreč gre k ognju, vzame otrinek, tepe po gorečih „badnjacih“, pa želi pri vsacem udarci, ko iskre odletavajo, da naj ta hiša ima: „ovoliko goveda, ovoliko konj, ovoliko koz, ovoliko ovc, ovoliko krmak, ovolika košnic, ovoliko sreče in napredka.“

Da, sreče in napredka tudi nam Slovencem.

Polnični razgledi.

Notranje dežele.

V Ljubljani 24. decembra.

Uradna „Wiener Zeitung“ objavlja od cesarja potrjene zakone o vojaški postavi, o podaljšanju trgovinske pogodbe z Nemčijo in Francijo, o priklapljenju Bosne, Hercegovine, Istre, Dalmacije, Brčja in malih hrvatskih slobodnih luk k skupnemu colnemu okrožju, in upeljanje užitninskega davka v teh krajih.

Tudi delegaci so šle na božične praznike; snidejo se zopet dné 8. januarja prihodnjega leta.

Vse dunajske novine razmatravajo v svojih zadnjih broevih češko spomenico, — umes, da z raznega vida in ne laskavo. Tenor vseh teh kritik je klíc: Slovani zadostuje samo na papirju zajamčena mu ravnopravnost. Ker novine ne morejo kar naravnost trditi, da je na Češkem in Moravskem narodna ravnopravnost uže dovršena in izpeljana, obsodilo hi pak le rade to spomenico, pa pravijo, da Č-hi preveč terjajo, da Č-hi preveč tam notri naglašajo češko narodnost, za druge pa se niti ne zmenijo. Zopet drug časopis pa pravi, da Č-hi zahtevajo od Nemcev, da se jim morajo ti zadnji na milost in nemilost udati. Prvo je naivna opazka, drugo pa kaže, da avstrijski Nemec v resnici si ne more družbenega življenja drugače misliti, nego da jeden narod gospoduje nad drugim. Žalostno, da se zdaj ti gospodje tako misle.

Hrvatski sabor je sprejel pred prazniki še v tretjem branji indennitetno predlogo, potlej pak se je zaključil.

Vnanje države.

Turke ves svet pozna kot ljudi, ki neradi svoje dolžnosti izpolnjujejo, in ako jih ne spolnujejo vso krivnjo odvrtaajo na neopliko in neugoden slučaj. Črnogorcem zdaj Turčija upa da bode mirno izročila Plavo in Guzinje, — samo naj se jej pusti časa, da bode mogla to storiti. Turčija iz vseh vlastij uže norce brije — čna li prav?

Iz Kalkute se javlja 21. t. m., da je general Roberts ukazal generalu Goughu, da ima iti takoj proti Kahlulu. Gough ima 1400 mož in štiri kanone soboj, v Latabandu bode baje še 700 mož dobil in dva kanona. Obadva generala sta mislila, da na tem potu nij sovražnika, ali afganistanski rod Ghilzai se mu je nasproti postavil in mu branil dalje iti. Gough je sicer razpodel sovražnika, a ta slučaj vendar kaže, da angleški generali ne vedo, kje da stoji sovražnik in kako močan.

Dopisi.

Iz Celovca 23. decembra. [Izvirni dopis.] — Andrej Komeli, c. kr. stotnik pešpolka št. 7 — sedaj v Inomestu —, povzdignjen je mej plemiče z najvišjim sklepom dné 30. oktobra 1879 s krasnim slovenskim predikatom „Sodbran“. Mej tukašnjim slovenskim občinstvom bil je poslavljeni za časa svojega bivanja v Celovci zelo priljubljen, in si pridobil mnoge zasluge za naše domače vojake s tem, da je poslovenil in založil najbolj potrebne in važne knjige in knjižice za c. k. vojsko, katere se dobivajo pri založniku samem in v tiskarni družbe sv. Mohora. Gledé germaniziranja koroških Slovencev

ali če se je hotel z njimi bolj seznaniti sta potem šla iskat žensk po kuhinji, bramb vrtéh itd. To je bilo govorjenja in smeha predno so domača dekleta dala po en, dva groša, dékle in hlapeci pa nekaj krajcarjev fantu v mošnjo ali pušico. Večkrat se je pri merilo, da je kako zvito deklo ali kak poradni hlapec mesto denarjev gumbé (knofe) in druge denarjem podobne reči koledniku v pušico vrgel, kar je pozneje se ve da prozročilo mnogo smeha. — Po nekaterih hišah pa sta pobrala darove samo od ónih, ki so ravno v hiši bili, če je hotel kdo kaj dati.

Koledniki so imeli uže vse hiše uganene, kjer so spravljali nabrano žito in predivo. Na večer tistega dné so vsi štirje fantje sè svojimi nosači prišli v domačej vasi, v tistej hiši, kjer so imeli svečo napravljati, skupaj. Tam so pregledavali in preštevali nabrane denarje. Med večerjo, ki jim jo je „hiša“ dala (t. j. tista hiša, ki je svečo imela) so se prav živo razgovarjali, kako je tu in tam bilo, kaj so tu in tam uganjali itd.

Na Šentjanžev dan so šli vsi štirje fantje v Kranj (v mesto), da so se tam sè svečarjem (medarjem, lectarjem) pog dli za sveče — po čim bo funt dal? — Svečnik je imel tri okrogle, lesene róle, v katere so se potem nataknili sveče. Vse to skupaj ko je bilo nataknelo sè svečami, se je imenovalo: „sveča“, taka „sveča“ je imela navadno okolo centa voščenihi sveč. Razen teh pa je bilo še treba za olepšanje „sveče“ mnogo malh tankih svečic (cuzov), šopkov, trakov raznih barv in druge papirnate olepšave.

Domov gredé so računali, kako bodo z denarji shajali, koliko imajo žita spravljenege v tej ali ónej vasi, koliko bi utegnili to v denarjih vreči itd.

Na dan nedolžnih otročičev jim je „hiša“ dala konja in zvozili so vse skupaj, kar so na sv. Štefana dan po vsej fari nabrali in v raznih hišah pospravili. — Pozneje enkrat se je pa vse nabrano blago po dražbi prodalo.

Na sv. Silvestra dan pa jim je „hiša“ zopet dala konja in voz, da so šli v Kranj

po „svečo“, ki so jo okolo poludne domov prpeljali. Veliko vačanov, mlado in staro, je šlo „sveči“ naproti. Med tem, ko se je „sveča“ v vas peljala, se je streljalo. Konj, ki je „svečo“ vozil, je dobil šopek (pušelic) in novo rdečo volnato ali škriatasto robo, „cadro“ imenovano, na komat; dobil je tudi razen dobre krme pol hleba kruha za to, ker je „svečo“ vozil.

Na večer dné sv. Silvestra so prišli spet fantje in puntljari skupaj, da so „svečo“ lepo sestavili, jo z drobnimi svečicami (s cuzom) lepo obvezali in razne polobe notri vpletli, šopke trakove in drugo lepoticje privezavali. Hiša jim je dala večer o, fantje pa so dali za nekaj bokalov vina, da so bili bolj veseli. Streljalo se je pa ves čas, dokler se je „sveča“ sestavljala.

Na novega leta dan zjutraj ob kakih devetih so „svečo“ vzdignili in so jo slovesno nesli z godbo, mej streljanjem in zvonjenjem proti farnej cerkvi. Pred cerkvijo je pa prišel duhovni gospod jej naproti, je koledniško

nabijajo se pri „nadepolnih“ olikancih čuini nazori, zares originalna mnenja slišijo se tu pa tam pri odgojencih dosejajne liberalne dobe in gospodstva te stranke. — Nedavno prepiral se je tak vsevedež in po svoji misli zvononosec javnega mnenja „in spet et nuce“ z nekimi, ka germanizacija slovenskega dela Koroške je potrebna v ta namen, da pravniiki samo nemškega jezika zmožni, dobijo povsodi posel in službo in jim tedaj ne bode treba „garjav ga“ slovenskega jezika se učiti. Ali nij to smešno ter ob enem bedasto? Slovenci na Koroškem in morebiti tudi drugod bili bi tedaj le za to na svetu, da samo davke plačujejo, katere jim je dosedanja liberalna stranka na državnem krmilu uže do vrhunca potlačila, njihov jezik pa se zatira, iz šole in urada poriva vkljub § 19. ter se na njegovo mesto posadi „edinozveličavni“ nemški jezik. In tako brezumnost žveči in blabeče človek, ki neke po Dunaji pravo „študira“, ter se sklicuje celó na izreke in mnenje „višjih“ oseb! — Čuden pravnik to, ki ma take nazore o pravici eksistence slovenskega jezika, ónemu pa, ki mu ugovarja, žuga s pretepom! Tak „olikanc“, — rectius „oblikovec“ naj raje svoj židovsk nos poriva v svoja juristička skripti, — ondi bo gotovo našel drugače pojmo o ravnopravnosti jezikov in o pretepu, — kakor pa da tu okolo propigando dela za: „deutsch bis zur Adria“ in druge puble in piškave nazore židovskih novin. — Skrb za óno poslovanje in službovanje v slovenskih okrajih pa si naj le izbije iz glave, saj slovenskih pravnikov nij manjkalo in jih ne bo, katerim § 19. državnih osnovnih postav vse kaj druzega kaže in pravi, kakor pa Abrahamovemu potomcu, in katerim slovenski jezik ne velja za sitno in strašno pošast, katera se mora kár najhitreje zapoditi ónstran Adrije. —

Dné 14. decembra imela je celovška opazovalna štacija mej vsemi evropskimi najhujšo zimo, toplomer je namreč kazal 26° R.

Domáče stvari.

— (Oficijozna breztaktnost.) Načelnik zdanje vlade grof Tassil je Slovanom obljubil ravnopravnost izvršiti; minol je menda čas, ko je bila kaka zasluga, če se je v vladnih organih na Slovane le psovalo in zabavljalo. Ab urednik naše stare oficijozne tete „svečo“ blagoslovil — in jo potem v cerkev spremil.

Hiša, ki je „svečo“ imela, je dobila od nabranega denarja in žita voščenino (waksstekele) do pet unč tesko. Tudi fantje koledniki so dobili vsak po eno voščenino; tem pa jih je dal svečar kot vrhovino. Sv. Jurij pa je moral puntljajem dati vsakemu po jedno dvajsetico.

V vsej fari se je po pet takih „sveč“ s podobnimi slovesnostmi napravilo vsako leto, in sicer je dala farna vas sama po tri, podružnice pa so menjevajoč se dale po dve. Ob slabih letinah se je pa skupaj staknilo tako, da so po dve centni sveči po vsej fari skupaj spravili.

Fantje so si pri tej priliki zbirali neveste, ter poizvedavali, kako in kaj. — Okolo leta 1835. je bilo to nabiranje neki zadnjikrat. Jenjalo se je zato, ker je bilo preveliko „ceremonij“ in ker se je od nabranega denarja preveč potrosilo za same priprave.

V. Jarc.

uradne „Laibacher Ztg.“ še vedno živi v svojih prejšnjih časih in nadaljuje izstrizavati posebno rad take telegrame in članke, ki so obrnjeni proti avstrijskim Slovanom. Tako vé „Laib. Ztg.“ od 23. t. m. po lažnivej slavofagnej graškej „Tagost“ svojim vernim na Kranjskem prinovedovati, da je češki memorandum na Dunaji bil neugodno sprejet in da se zlasti terjatve o univerzi grajaio — kar je vse laž ali pobožna želja fmoznega „urgermana“ ljublianskega uradnega lista, ki menda na svojo pest vladno politiko dela, kajti, da bi od deželne vlade v tem pravcu direktivo imel, tega ne verujemo.

— (Lunin mrak.) Dné 28. t. m., to je prihodnjo nedeljo, bode mesec mrknol, a ta mrak je le majhen, ker bode samo šesti del luninega premera zatemnel. Mesec začoe vzhajati ta dan v Ljubliani ob 4 uri 9 1 m. no polutne, v zemljino senco stopi ob 4 uri 35.4 m. tedaj 26.3 m. potem ko se je začel kazati na našem obzoru; konec mraka bode ob 6. uri 12.8 m. Omeniti je pa treba, da gredó ljublianske ure te dni za dobrih pet minut prekasno.

— (Občni zbor „Sokola“) je bil zadnjo nedeljo dopoldne ob 11. uri v društveni telovadnici. Zborovanje je otvoril starosta g. Drenik. Iz blaginikovega in tajnikovega poročila je razvidno, da je društvo pri mnogo boljšem zdravju, nego katero drugo tu v Ljubliani; gnotne podpore ima dosti. — Pri volitvi novega odbora in staroste je bil za starosto izbran „ner acclamationem“ na predlog Sokola g. Hlavke dozdani društveni blaginik g. Fran Ravnihar; prejšnji društveni, neumorno delujoči starosta, g. Drenik je izrazil se, naj bi kdo drug zdaj prevzel vodstvo društva; in ker ima gosp. Ravnihar največ zaupanja pri „Sokolih“, nanrosili so ga ti uže pred volitvijo, da spreime on predsedništvo, kar je tudi obljubil storiti. Nadalje je bil izvoljen za podstarosto Sokol g. Juvančič, za odbornike na Sokoli: Armč, Geba, Günter, Jeločnik, Kališnik, Kreš, Mulaček. Po volitvi izreče občni zbor na predlog g. Jeločnika bivšemu starosti g. Dreniku iskreno zahvalo za njegovo požrtvovalno dozdanje delovanje kot predsednik društvu. G. Drenik se zahvali, potem pa poklada prihodnjemu odboru na srce, da prvo, kar bode storil, naj bode društvena veselica v korist ubogim Itraninom. Toplo je podpiral ta predlog g. Hlavka, kazoč na veliko revo v Istri, kjer lahoni duševno in gnotno zatirajo slovenski isterski rot. In še neko drugo dobro je ukrenil občni zbor: sklenil je, da se ima rdeča srajca nadomestiti z belo.

— (Za stradajoče isterske Slovane) so naredili Ločanje „na Štemarih“ tombolo, pri katerih je čistega dohodka 36 gold. Naj družbe in društva no drugod na Slovenskem posnemajo meščane Škofjeloške in se enako domislijo bednih slovenskih bratov v Istri.

— (Plinova razsvitljava po mestu) je uže resnično pod vsako kritiko! Ljubljanski plin nigdar še nij bil posebno hvale vreden, a zdaj nekoliko dnij so pa ulice tako slabo razsvitljene — da bode treba latérno zvečer soboj nositi. Ne rečemo, da tega nij tudi kriv zdanji bud mraz, a plin je slab tudi, za to pa slabo gori. Dražje plačujemo to razsvitljavo nego Dunaj in Gradec, pa smo še tako postreženi, kakor da bi se nam plin dajal zastoj.

— (Kar se Janezek naučil!) Predvčeranjem dopoldne je peljal neki mlad pastir iz Ilovice v Kolizej žito v mlin. Paglavec se pa mej potom navleče „ta kratkega“ in sicer tako, da je na Merji omotljen obležal. Fant bi bil zmrazil, da ga nij našel mlinar, ki je šel v mesto. Mladega pijančka se je policija uzmilila.

— (Vranska narodna čitalnica) ima dné 26. t. m. svoj občni zbor. Po končnem zborovanju igrala se bode tombola. Vsi udje in narodnjaki se uljudno vabijo večerne veselice obilno uležeti se.

Odbor.

— (V vranski okrajni zastop) je volien za načelnika tržan Mussi. Želimo mu obilo uspeha, dela bode tako dosta imel!

— (Gospod Stritar) v poslednjej številki „Zvona“ naznanja, da bode v prihodnjem letu „Zvon“ izhajal brez podob. Čestitamo g. izdavatelju o tem odložitju, s katerim se on reši obilnih sitnostij. Lepa in slava vredna je bila naméra ilustrirati jedno naš lepoznavski list, a izkušnja je učila, kako teško je dostojno izvesti to naméro. G. Stritar je s podobami imel mnogo skrbi in troškov, naposled pa je občinstvu še malokedaj ustrezno bilo. Poslednja, izredno dobra podoba je portré prvaka naših jezikoslovcev, Fr. Levstika, in — „all's well that ends well“! Naročnina znaša „Zvonu“ zanaprej 4 gld. za vse leto, za pol leta 2 gld. Prav iz srca želimo, da bi list mej Slovenci našel dovolj podpore; če se bodo rojaki zani bolj zanimali nego zdaj, potem bi smeli upati, da konci prihodnjega leta „Zvon“ ne bode prestal izhajati, kakor uže prorokuje g. izdavatelj. Če se bode vedno množilo število naročnikov, bode g. Stritaria minole take misli in povrnilo se mu nekdanje veselje o slovstvenem delovanju.

— (Vrag ujet.) Mnogo govorice je po deželi o nekej smešnej dogodbi, ki se na razne načine prinoveduje. Kolikor smo mi slišali, pa ne vemo, če natanko poročamo, bila je stvar taka. Nekje na Dolenjskem je bila vdova z malim otrokom; nje raniki mož jej je zapustil nekaj premoženja. Nkega večera stopi v sobo — hudič strašne podobe, in hoče vzeti novorojenega otroka, češ, „otrok še nij krščen tedaj je moj, ali pa ga moraš odkupiti s svojim denarjem!“ Žena vsa prestrašena reče: „Čeravno sem le ravna ženska, raje dam vender denar, nego otroka.“ Gre in prinese hudiču svoj denar, eni pravijo 600 gold., drugi 1000 do 2000 gld. Hudič je bil denarja bolj vesel, nego otroške duše, — dokaz, da so v peklu tudi nekateri revni vrage — in gre hitro svoj pot. Drugi dan je ženska potožila gospodu župniku svojo nesrečo. Ta je pa brž spoznal, kaj to pomeni, in vprašal žensko: „Komu ste pa povedali, da imate denar?“ Ženska reče: „Nikomur družemu, ko babici.“ „Dobro“ reče gospod župnik, „pojdite tja k babici in pobahajte se, da imate še dosti denarja, da vam je hudič sicer papirnat denar vzel, da pa imate zlata in srebra še zadosti.“ Ženska gre k babici in se pobaha, koliko ima še denarja v zlatu in srebru, in da se za tisto še ne zmeni, kar jej je „nebodigatreba“ vzel. Mej tem časom pa se je opozorila žandarmerija, in žandarji so prišli in se poskrili pod posteljo in po kotih tiste hiše, kjer je vdova stanovala. — Še tist večer so prišli namesto enega kar trije hudiči in zahtevali od vdove zlata in srebra. V tem hipu priskočijo žandarji in primejo hudiče za vrat. Tableau! —